

ρόκου, τόσον μάλλον ἐξεπληττόμην ἐπὶ τῇ καταπληκτικῇ ὁμοιότητι ἣτις ὑφίσταται μεταξύ τῆς χώρας ταύτης καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν κοινωνιῶν τοῦ μεσαιῶνος. Ἐξουσιάζεται ὑπὸ εἶδους ἀνεξαρτήτου φρουδαρχίας, ἣτις εἶνε μακρὰν τοῦ ν' ἀναγνωρίζῃ τὸν σουλτάνον ὡς ἀρχηγόν. Ἡ ἐξουσία τούτου εἶνε καθαρῶς ὀνομαστικὴ ἐπὶ τῶν δύο τρίτων τῆς καλουμένης Αὐτοκρατορίας του. Αἱ πλείους τῶν φυλῶν — καὶ ὁμιλῶ τοῦλάχιστον περὶ τῶν βορεινῶν, διότι δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ Ἀτλαντός — κλίνουσιν πρὸ τοῦ ὀρθοκευτικοῦ γοήτρου αὐτοῦ. Βλέπουν ἐν αὐτῷ τὸν ἀπόγονον τοῦ Προφήτου, καὶ συγκατανεύουσι νὰ μνημονεύωσι τὸ ὄνομα του εἰς τὰς προσευχὰς τῆς παρασκευῆς.

Ἀλλ' ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν, πολλὰ ἐξ αὐτῶν — καὶ αὐταὶ εἰσὶ φυσικὰ αἱ πολιτικώτεραι — δὲν θέλουσι νὰ ἔχωσι καμμίαν σχέσιν μετ' αὐτοῦ. Δὲν δέχονται τοὺς παρ' αὐτοῦ διοριζομένους ὑπαλλήλους, ἢ καὶ ἐὰν τοὺς δεχθῶσιν, ἀφήνουσιν αὐτοὺς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξουσίας. Δὲν τῷ πληρύνουσι φόρους, τῷ ἀποστέλλουσι δὲ μόνον ἐνίοτε, οὐχὶ ὡς ὀφειλὴν, ἀλλὰ ὡς δῶρον πεμπόμενον εἰς τὸν διάδοχον τοῦ Μωμεθ, ὡς εἶδος μουσουλμανικοῦ δηναρίου τοῦ ἁγίου Πέτρου, μίαν ποσότητα, ἣν αὐτοὶ κατ' ἀρέσκειαν προσδιορίζουσι. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑποτεταγμένας φυλάς, τῷ ὑπακούουσι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὑποτελῶν τοῦ μεσαιῶνος: Ὁφείλουσιν εἰς τὸν δεσπότην εἰσφοράς χρηματικὰς καὶ στρατιωτικὰς, ὥς τῷ παρέχουσι κατὰ τὰς περιστάσεις, δικαικούνται ὅμως μόναι των, κατ' ἀρέσκειαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν καὶ δ' αὐτῶν, οἵτινες μόνον ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι λαμβάνουσι τὴν κύρωσιν τοῦ Σουλτάνου, ὅστις δὲν εἶνε πραγματικὸς κύριος, εἰμὴ ἐντὸς τοῦ ἰδ.ου αὐτοῦ ἐδάφους, δηλαδὴ, ἐντὸς τῶν μεγάλων πόλεων καὶ τῶν περιχώρων αὐτῶν, ὅπως καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ὅστις κυρίως δὲν ἦτο, εἰμὴ ὁ πρῶτος ἰσχυρότερος τῶν φρουδαρχῶν τῆς χώρας.

Ὅ,τι μὲ κατέθελε κυρίως εἰς τὸ ταξείδιον τοῦτο, ἦτο ἡ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΘ'. αἰῶνος εἰς τὰ πρόθυρα αὐτὰ τῆς Εὐρώπης ἀνεύρεσις τῶν ἡθῶν, τῶν ἐθίμων καὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ὁργανώσεως τῶν παρελθόντων αἰώνων. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην δὲν ἀπῆντησα ἄλλην χώραν, δυναμένην νὰ μὲ ικανοποιήσῃ, ὅσον τὸ Μαρόκον. Ἐξαίρεσει τινῶν λεπτομερειῶν, ἀφορῶσάν τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸν ὅπλισμόν, εὐρίσκεται τις ἐν πλήρει μεσαιῶνι. Ἡ ἀναπαράστασις χρόνων παρελθόντων διήγειρε ζωηρότητα τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον πρὸ μικροῦ ἀκόμη χρόνου, πρὶν ἢ εἰσβάλλωσιν εἰς τὸ μέσον οἱ φυσικοὶ καὶ οἱ αἰνεωτερισταί, κατὰ τὰς ὥρας ἐκείνας ἡμέρας, καθ' ὅς ὁ θαυμασιὸς Βάλτερ Σκότ, ὁ τέσπον, φεῖ! παραγνωρίζομενος σήμερον, κατέθελε πάσας τὰς φαντασίας διὰ μυθιστορημάτων ἀνεξαντλήτου ἐνδιαφέροντος. Τὸ κατ' ἐμὲ, οὐτινος ἔθρεψαν τὴν νεότητά καὶ ὅστις σκοπεύω νὰ τὰ ἀναγνώσω καὶ πάλιν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπτώτου ἐνδιαφέροντος καὶ ὅταν αἱ τριχες μου λευκανθῶσιν, ἐπίστευσα ὅτι παριστάμεν εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν, τὴν ἐπαύριον τῆς ἐν Μπένι Ἀχσὶν διαμονῆς μου. Εἴχαμεν διέλθει νύκτα

πολυάρχον, ἐκ φόβου μήπως μᾶς ἐπισκεφθῇ κανεὶς ἐκ τῶν διασήμεων κλεπτῶν τῆς φυλῆς, αἰφνιδίως καταλιμπάνων τὸν κατὰ τῶν Ζερμούρ πόλεμον, καὶ μᾶς ἀφαιρήσῃ μίαν τῶν τριῶν φορβάδων, ὥς ἐκομιζομεν πρὸς τὸν σουλτάνον, ὃν ἡ φήμη εἶχεν ἤδη ἐξαπλωθῇ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν. Ἐσκοπεύομεν νὰ θέσωμεν φρουροὺς τοὺς ἐν τῇ συνοδείᾳ ἡμῶν γάλλους στοατιώτας: ἀλλ' ὁ καὶ δ-ραχὰ, κατηγανакτημένος ἐκ τῆς τοιαύτης περιφρονησεως, μᾶς εἶχε παρακαλέσει νὰ ἀφῃσωμεν εἰς αὐτὸν τὴν φροντίδα τῆς ἀσφαλείας, ἣς τινος ἀνελάμβανε τὴν πλήρη εὐθύνην. Καὶ διὰ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ ἐντελῶς, παρέχων ἡμῖν ἀπόδειξιν, ὅτι μᾶς παρῆγε καλοὺς φρουροὺς, μᾶς ἔδωκε φύλακας, οἵτινες καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἐπρεξένησαν τοιοῦτον διαβολικὸν θόρυβον, ὥστε δὲν μᾶς ἀφῆκαν νὰ κλείσωμεν μάτι, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον. Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρῶτας ἱππεύσαμεν καὶ ἐτέθημεν εἰς κίνησιν, συνοδευόμενοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἤξεύρω τίνος φυλῆς, οἵτινες ἀφίκοντο εἰς προὔπαντήσιν μας.

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Τὸ παιδίον ἐσκέπτετο. Ἐπανελάμβανε κατ' ἰδίαν ἕκαστον τῶν λόγων τούτων. Εἰσέδυνεν εἰς τὸ νόημα αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ τοὺς λησιμονήσῃ.

— Ἐνόησα, εἶπε, καὶ ἐὰν δὲν ἐπαναλάβω ὅσα εἶπετε λέξιν πρὸς λέξιν, δὲν θὰ παραλείψω ὅμως καὶ πολλὰ πράγματα.

Καὶ πράγματι, δὲν ἔλειψε τοῦ νὰ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία, αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ἡ μικρὰ εἶχε περιβάλλει τὴν Γενεβιέθην διὰ τῶν βραχιόνων της, ὥς εἶχε παραγγεληθῇ, καὶ εἰς τὸ εὖς τῆς νεαρᾶς γυναικός, συγκεκινημένης καὶ ἐκπεπληγμένης, ἐψιθύρισε τὰς συμβουλὰς τοῦ σοβαροῦ καὶ σπουδαίου φίλου.

— Ἀκουσον, εἶπεν — ἡγάπα νὰ ἀρχίζῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον — ἀκουσον, αὐτὸς μοι τὸ εἶπε, καὶ ἐγὼ τὸ ἀπεστήθισα: προφυλάξου, μὴ προεξοφλήσῃς τὸ μέλλον...

— Αὐτὸς; εἶπεν ἡ Γενεβιέθη, καίτοι δὲν ἡγνέει. Ποῖος λοιπόν;

— Ὁ φίλος μου ὁ κ. δὲ Τουρζῆς. Δὲν τολμᾷ νὰ τὰ εἰπῇ εἰς σέ. Σὺ τῷ ἐπιβάλλεσαι... Εἰς ἐμὲ λέγει τὰ πάντα. Εἶνε ὥρατος, δὲν ἔχει οὕτω, ὁ κ. Τουρζῆς; Πολύ ὥρατος; Εἰπέ μοι... Περιγράψέ μοι τον. Θέλεις; Διὰ νὰ εἰμπορῶ νὰ τὸν βλέπω μὲ τὴν φαντασίαν μου.

— Εἶνε ὕψηλός, εὐδυτηνός, λίαν διακεκριμένος τὴν ὄψιν. Ἐχει τὸ ἥθος ψυχρὸν συνάμα καὶ γλυκύ· ἔχει τὴν γενειάδα καὶ τὴν κόμην ξανθὴν.

— Ξανθὴν; εἶπεν ἡ δυστυχὴς προσπαθοῦσα νὰ

ἐνθυμηθῇ— διότι ἤδη δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον— ὥσάν σέ λοιπόν, ὅχι ὥσάν τὸν πατέρα, οὔτε ὥσάν ἐμέ;

— Ἀκριβῶς. Ἐχει τὸ βλέμμα ἐλεύθερον, ὅπερ προσελκύει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν φιλίαν. Καὶ πιστεύω, ὅτι ἡ καρδιά του εἶνε πλήρης τρυφερότητος διὰ πάντα ὅστις ὑποφέρει.

— ὦ! τὴν καρδίαν του, τὴν γνωρίζω. Αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ βλέπω καλλίον σοῦ. Καὶ εἶμαι βεβαιωμένη, ὅτι κατέχεις ὁλόκληρον τὴν καρδίαν του.

Γενεβιέθ κατέστη σιωπηλή. Κατόπιν, ἡσπασθη τὴν παιδίσκην εἰς τοὺς δύο της ὀφθαλμούς, ἰσχυρότερον τοῦ συνήθους, καὶ ἀπεσύρθη.

— Ἀρά γε τὴν ἑκάμα νὰ θυμώσῃ; ἐσκέφθη ἡ τυφλή. ὦ! ὅχι, ὅχι!

Μίαν ἑσπέραν ἡ κόμησσαν ἔλαβεν ἐκ Παρισιῶν δέματα, τὰ ὅποια ἔσπευσε νὰ παργγεῖλῃ νὰ φέρωσιν εἰς τὰ δωμάτιά της, ἐνθα ἀπεσύρθη ἑνωρίς. Ὁ Ἐκτωρ, ἀδιαφορῶν, εἶχεν ἐξέλθει καὶ ἐκάπνιζεν ἐν σιγάρων ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ, ἐκτύπησαν εἰς τὴν θύραν του. Ἐγραφεν.

— Εἰσέλθετε! εἶπε, χωρὶς ν' ἀνυψώσῃ τὸ βλέμμα, πιστεύων, ὅτι εἰσῆρχετο κανεὶς ὑπὸν ἡμέραν.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη, εἰσῆλθε τις εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ, καὶ κατόπιν, τελειώσας, ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν.

Ἐν τῷ ἔμα, εἶδε εἰς σημεῖον ἐκπλήξεως.

Εἶχεν ἐνώπιόν του νεώτατον μείρακα, δεκαεὶς ἢ δεκαοκτὼ ἐτῶν τὸ πολὺ.

— Σὺ, εἶπε, σύ; Θέλεις νὰ ἐξηγηθῇς;

Ἦτο ἡ Γενεβιέθ. Εἶχεν ἐνδυθῇ στολὴν κυνηγετικὴν, κομισθεῖσαν τὴν προτεραίαν, ὅτε καὶ τὴν εἶχε κατὰ πρῶτον δοκιμάσει τῇ βροθεῖᾳ τῆς θαλαμηπόλου αὐτῆς.

Χιτῶν πυχωτὸς ἐκ μαλλίνου σκωτικοῦ ὑφάσματος, πρᾶσινον καὶ βαθυκυάνου, κατήρχετο μέχρι τῶν γονάτων αὐτῆς. Ὁ ὑπενδύτης, ἐκ μέλανος ἀγγλικοῦ βελούδου μὲ μικρὰ κακομμένα κράσπεδα, ἐστολίζετο μὲ σειρὰν μικρῶν ὀρειγᾶλκινων κομβίων. Ἐν τῇ περιβολῇ ταύτῃ, ἡ Γενεβιέθ ἦτο φιλάρεσκος συνάμα καὶ θελκτική. Περικνημίδες ἐκ δέρματος στιλπνοῦ περιέσφιγγον τὰς κνήμας της, καὶ ἐξηφνίζοντο κάτωθεν πλατέος ἡ φουσκωτοῦ πανταλониού. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἔφερε πῖλον κεκοσμημένον μὲ κλάδον πρίνου. Σάκκος ἐκ ρωσσοῦ δέρματος μὲ πόρπην καὶ κλειθρον ἀργυρᾶ, ἐκρέματο ἐκ τοῦ ὤμου της· τὰς δὲ χεῖρας της, φερούσας χειρόκτια ἐκ λεπτοῦ δέρματος, ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς κάννης ἐνὸς τουφεκίου μικρᾶς ὀλκῆς. Ἐμειδία, καὶ τὸ μειδίσμα της ἦτο συνάμα καὶ ὑπερήφανον καὶ δειλόν. Ἦξευρεν ὅτι ἦτο ὥραϊς, ἀλλ' ἀνέμενε καὶ μίαν φιλοφρόνησιν.

— Εἶνε ἀπλούστατον, εἶπεν. Ἀγαπᾷς τὴν θήραν μετὰ πάθους· λοιπόν, θὰ κυνηγῶ μαζὺ σου. Ἐγραψα εἰς τὴν ράπτριάν μου, βλέπεις τὸ ἀριστοῦργημά της... Μήπως δὲν μὲ πηγαίνει καλὰ; Ἐλάβον ἐκ τοῦ ἱμάντος τῶν τουφεκίων σου τὸ ὄνομα τοῦ ὀλοποιῦ σου: Κλωδίνος 38, βουλεβάρτων τῶν Ἰταλῶν. Ἦλθον εἰς σχέσεις μετ' αὐτοῦ καὶ ἡγόρασα τὸ τουφεκίον τοῦτο... Ὀλκῆς τῶν 24... ἀκούεις;

ὀλκῆς τῶν 24... Εἶπεν ἱπιμένοντα εἰς τὰς λέξεις ταύτας... εἶνε ὄπλον ἀγγλικόν, ὡς τὰ ἰδικά σου· ἠθέλησα νὰ εἶνε μὲ τριπλοῦν ὀχέα... Τριπλοῦν ὀχέα, ἀκούεις;

Ἐτοίαι χαριέστατον μερψασμὸν λέγουσα ταῦτα κινουσα τὰ χεῖλη, ὡς ὅτε ἦτο μικρὰ καὶ ὁ μπάμπας Τρέγκ τὴν ὑπεχρέου, διασκεδάζων, νὰ προσφέρῃ τὰς δυσκόλους ὀνομασίας τῆς μεσαιωνικῆς ὀλοποιίας.

Ὁ Ἐκτωρ τὴν παρετήρει ἐπὶ μακρόν, χωρὶς πᾶσι νὰ ἐννοήσῃ ὅποια χάρις καὶ ὅποιος ἔρως ἐνέπληχεν ἐν τῇ ιδιοτροπίᾳ ἐκείνῃ. Ἡ Γενεβιέθ διέτρεχε τὸ δωμάτιον, κάμνουσα νὰ ἤχοῦν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰ ὑποδήματα αὐτῆς καὶ γελῶσα ἐξ ὅλης καρδίας.

— Δὲν μοὶ λείπει τίποτε, προσέθηκεν. Ἐγὼ καὶ φυσίγγια· μόνον, ὅτι δὲν εἶμαι ἐπιδεξία εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ ὀπλου· ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν θὰ συνήθισα καὶ εἰς τοῦτο. Θὰ μὲ διδάξῃς σύ... Δὲν λέγεις τίποτε;

Ἐκεῖνος ἔδρακε τὰ χεῖλη του καὶ ἐδείκνυε μετωπὸν δυσηρεστημένον.

— Μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ σὲ συνοδεύω καθ' ἐκάστην. Τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο λίαν κοπιαστικόν. Ὅχι, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον. Πόσον χαίρω, δὲν ἤξεύρεις! Θὰ προσπαθῇσω νὰ κανονίσω τὸ βῆμα μου πρὸς τὸ ἰδικόν σου· καὶ δὲν θὰ φονεύω τοὺς κύνας· θὰ προσέχω!

Ἐπειτα πλησιάσασα, ἐκρεμάσθη εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ.

— Ποσῶς δὲν ὑποπτεύεσαι πόσον ἤμην κατ' αὐτὰς ἀπησχολημένη μὲ τὰ ἀποκλήματά μου ταῦτα. Ἀνέγνωσα ὅλα τὰ κυνηγετικά σου βιβλία. Εἶμαι πολὺ δυνατὴ εἰς τὴν θεωρίαν... ἂ! δύνασαι νὰ με ἐξετάσῃς!... Καὶ περὶ κυνηγίου μὲ τὸν κύνα ἱστάμενον, καὶ περὶ κυνηγίου μὲ κύνα τρέχοντα, εἴτε εἰς τὸ δάσος, εἴτε εἰς τὴν πεδιάδα· ἐπίσης καὶ περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν κυνῶν, περὶ γενεᾶς ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς, περὶ τουφεκίων, περὶ πυρίτιδος, περὶ μολύβδου... Ὅλα, ὅλα τὰ ἔμαθον... Ἐλπ, κάμε μου μίαν ἐρώτησιν νὰ ἴδῃς...

Ὁ Μοντβριὰν οὐδόλως συνωφρῶθη· τὴν παρετήρει μὲ ἥθος ψυχρὸν.

— Ὅποια παράξενος ἰδέα! ἐψιθύρισεν.

Ἡ Γενεβιέθ ἐσιώπησε, μὲ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην, καὶ ἀμέσως δάκρυα ἤλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς. Τετέλεισται πλέον! Τὸ ἠσθάνετο ἤδη. Καὶ ὅποια ἀποκάλυψις!! Ἡ καρδία της δὲν ἔχει πλέον ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ συζύγου της, ἦτο λίαν μακρὰν αὐτῆς. Δὲν ἐνόουν πλέον ἀλλήλους. Ὁ Ἐκτωρ τὴν παρετήρει λεπτομερῶς, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἡ Γενεβιέθ ἤρξατο νὰ ἐρυθριᾷ. Τῇ εἶχε φανῇ, ὅτι διέκρινε κατὰ εἰρωνικὸν εἰς τὰ βλέμματα τοῦ συζύγου της. Ἀναμφιβόλως, ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ συνέκρινε τὴν λεπτοφυῆ καὶ ὀλίγον ζωηρὰν καλλονὴν τῆς συζύγου του, πρὸς τὴν εὐρωστοτέραν καὶ μᾶλλον προκλητικὴν ὠραιότητα τῆς κυρίας δὲ Σταντεραίν. Καὶ ἀκριβῶς ἡ σύγκρισις αὕτη ἔκαμνε τὴν κόμησσαν νὰ ἐρυθριᾷ, ὡς ἐὰν ὑπῆ-

στατο ἐπκήν μετά τινος ἀκχθάραου ἀντικειμένου. Ἐν τούτοις, εὔρε μίαν γλυκεῖαν φράσιν ἐπιπλήξεως.

— Σοὶ ζητῶ συγγνώμην, Ἐκτωρ, εἶνε παιδαριώδη αὐτὰ τὰ ὁποῖα κάμνω... Ἐνόμιζον ὅτι πρῶττω καλῶς, καὶ ὅτι δὲν θὰ σε δυσηρέστουν.

Καὶ ἀπεσύρθη βραδέως. Ἐκεῖνος τὴν ἀφῆκε ν' ἀπέλθῃ. Ἡ Γενεβιέση εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια της, ἐθιώρησεν ἑαυτὴν ἐντὸς κατόπτρου, ἔπειτα ἤρξατο νὰ γελᾷ ὑψηλοφώνως.

— Ἀνόητε, ἔλεγε, τί διεννοῖς; Εἶνε δυνατὸν ν' ἀνταγωνισθῇς πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Σιαντεραῖν; Εἰς τί σοὶ ἐχρησίμευσεν ἡ ἰδιοτροπία σου; Εἰς τὸ νὰ ταπεινωθῇς, δεικνύουσα αὐτῷ ὅτι εἶσαι κακοκαρτωμένη, ἀδεξία, προσποιητή... ἐνῶ ἡ ἄλλη ἐκεῖ κάτω, μένει θριαμβεύουσα ἐν τῇ καλλονῇ της, ἥτις καταβάλλει τὴν ἰδικὴν μου! Ἀνόητος, ἀνόητος ὑποῦ ἦμην!!

Εἰς λυγμὸς ἀνῆλθεν εἰς τὴν λάρυγγα αὐτῆς. Ἐστῆριξε τὰς δύο συνεσφιγμένας πυγμὰς της ἐπὶ τῶν ὀμμάτων της, ὅπως κατακρατήσῃ τὰ δάκρυα, ἀτινα ἐν τῇ ὑπερηφάνειᾳ της δὲν ἔστεργε νὰ χύτῃ. Ἐπειτα, αἰφνης, ἀληθῶς παρὰφρων γιγνομένη:

— Ἀ! θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μετανοήσῃ, νὰ αἰσθανθῇ τὴν αἰσθητικὴν συνειδήσεως!

Ἐκείνη τὸ τουφέκιον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον εἰς εἰρήμῃ εἰσέρχομένη, ἔθηκε φουσίγγιον, ἀνύψωσε τὸν λύκον, καὶ λαβοῦσα αὐτὸ ἐκ τῆς ἀκτιρίδος, τὸ ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς καρδίας της, καὶ ἐπίεσε δι' ὧλον αὐτῆς τῶν δυνάμεων τὴν σκανδάλην... Βιαία ἐκπυρσοκρότησις ἀντήχησε, πληρώσασα καπνοῦ τὸ δωμάτιον... ἐν τούτοις, δὲν εἶχε πληγωθῇ ἡ σφαῖρα εἶχε δὲ διέλθει κατωθεν τοῦ βραχίονος αὐτῆς, διατρυνήσασα τὰ ὀπισθεν αὐτῆς παραπετάσματα· εἶχε δὲ διέλθει τόσον ἐγγύς, ὥστε τὸ βελουδὸν τοῦ ὑπενδύτου εἶχε κατ.

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἔξαψις τοῦ ἐξησθενημένου ἐγχεφάλου της, ὥστε ἦτο ἐτοίμη νὰ πυροβολήσῃ ἐκ νέου, ἐὰν ὁ σύζυγός της δὲν προσέτρεχεν... Ὡρμήσε πρὸς αὐτὴν... εἶδεν ὅτι δὲν εἶχε πληγωθῇ... καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ μετετράπη τάχιστα εἰς ὀργήν.

— Τί εἶνε λοιπόν; εἶπε· πῶς διασκεδάζεις;

— Δὲν πταίω... δὲν εἶνε ἰδικόν μου σφάλμα... ἀγνοῶ πῶς συνέβη τοῦτο... Εἶχον πληρώσει τὸ τουφεκίόν μου... ὡς παιδίον τὸ ὁποῖον χαίρεται παίζον με πειγνίδιον νειωσὶ κτηθέν... καὶ ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχησε... μὴ με ἐπιπλήττεις, τόσον ἐροθήτην!! Δὲν εἶνε σφάλμα ἰδικόν μου, σε βεβαιῶ...

— Πολὺ ὠραίας σπουδὰς ἔκαμες... καὶ μοὶ ἐκαυχᾶσαι πρὸ μικροῦ δι' αὐτάς... Ἀγόρασε κάλλιον μίαν κούκλαν, αὕτη θὰ σοὶ εἶνε ἀβλαβής.

Ἦνοιξε τὸ παραθυρὸν καὶ ἐξεσπενδόνισεν ἐξ αὐτοῦ τὸ τουφέκιον εἰς τὸν ἐξώστην μετὰ τσακύτης δυνάμει, ὥστε ὁ λύκος συνετρίβη.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, χωρὶς νὰ προσφέρῃ ἄλλην λέξιν. Καὶ ἡ Γενεβιέση, κινουσα τὴν κεφαλὴν:

— Ὁ ἔρως ἀπέθανεν... ὁ ἔρως ἀπέθανεν... εἶπε.

Ἐπειτα οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσκοτίσθησαν, καὶ ἰδρὼς ἐκχυσε τὸ μέτωπόν της· μόλις κατάρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς μικρᾶς ἑδρας, ἐφ' ἧς ἐξαπλωθεῖται, ἐψιθύρισε:

— Μὴ με καθιστᾷς ἄλλην Καρλότταν δ' Ἀλβρέτ!

Καὶ αἰσθανομένη ὅτι κατ' ὀλίγον ἡ ζωὴ της διέρρει:

— Τὸ ἐπεθύμουν πολὺ, μάλιστα, προσέθηκε, τὸ ἐπεθύμουν ἐξ ὅλης καρδίας...

Καὶ ἐλειποθύμησεν.

ΣΤ'.

Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ὁ Μοντβριὰν ἐπανελάθε τὸν συνήθη βίον του. Ὅσον χρόνον δὲν διήρχετο ἐν τῇ Πηγῇ τῆς Θεόλης, τὸν ἔδαπανα ἐν Ροσσεβῶ. Ἡ κυρία δὲ Σιαντεραῖν καὶ αὐτὸς παρεδίδοντο εἰς τοὺς ἐρωτάς των ἀκράτητοι, καὶ δις ἡ Γενεβιέση ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντι αὐτῶν. Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν αἰσθανομένη ψῆχος εἰσδύον μέχρι μυχῶν καρδίας, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔμειναν ξηροί. Ἦδη, δὲν ἐκλαίε πλέον. Ἐμεινε τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτῆς δωμάτια, ἀναπολοῦσα καὶ ἀναπαριστῶσα κατὰ διάνοιαν τὴν πλήρη δακρύων ζωὴν της. Δὲν μετέβαινε πλέον εἰς τὸ εὐκτήριον τῆς Καρλόττας δ' Ἀλβρέτ, δὲν μετέβαινε πλέον εἰς ἐπισκεψὶν τοῦ ἀγγέλματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Δὲν εἶχε πλέον ἀναμνήσεις τῶν παρὰδόσεων, οὔτε ὄνειρα γλυκέα ἢ πικρά· εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν πραγματικότητά.

Ὁ σύζυγός της τὴν ἐτήρει τόσον μακρὰν τῶν ὑποθέσεων του, ὥστε ἡ Γενεβιέση ἠγνόει πλέον εἰς τίνα θέσιν εὐρίσκετο ἡ περιουσία των. Ὅπως ἔβλινον τὰ πράγματα, ἦτο βεβαία περὶ προτεχοῦς καταστροφῆς. Ἦδη αἱ παρὰ τὴν Βλουᾶ γαῖται εἶχον πωληθῇ, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ μικρὸς πύργος τοῦ Βιδιέ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λείγερ, οὐχὶ μακρὰν τῆς Ροζιέρ. Ὁ Ἐκτωρ ἐκρημνίζετο, παρασυρθεὶς ὑπὸ θελήσεως καὶ σπεύρων τὴν καταστροφὴν πέριξ αὐτοῦ.

— Ὅχ ἔχωμεν ἀκίνη πείρασμεν ἐπὶ ἐξ μῆνας, ἔλεγε κατ' ἑαυτὴν ἡ Γενεβιέση· κατόπιν θὰ ἐπέλθῃ ἡ στενοχωρία.

Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, οὔτε ἑαυτὴν, οὔτε τὸν υἱὸν της, οὔτε τὴν Μαγδαληνὴν, ἐπεκαλεῖτο τὴν ἔνδειαν καὶ ἐπόθει τὴν ἔλπειν αὐτῆς, ἐὰν σὺν ταύτῃ ἐπρόκειτο νὰ ἐπανεύρῃ καὶ τὸν σύζυγόν της.

Ἐτρεφεν, ἐν τούτοις, ἀκόμη ἐλπίδας χιμερικὰς. Εἶχε πιστεύσει, ὅτι ἅμα ὡς ἐκλείεν ἡ ἐποχὴ τῶν κυνηγιῶν, ὁ Ἐκτωρ θὰ ἐπανήρχετο εἰς αὐτὴν ἐξ ἀνάγκης, συναντῶμενος σπανιώτερον μετὰ τῆς κυρίας δὲ Σιαντεραῖν.

Σχεδὸν πάραυτα, ὁ Μοντβριὰν τῇ ἀνήγγειλεν, ὅτι αἱ ὑποθέσεις του τὸν καλοῦσιν εἰς Παρισίους. Καὶ ἐπειδὴ ἐλησμόνησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν σύζυγόν του ἐὰν θέλῃ νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἡ Γενεβιέση τῷ εἶπε:

— Ὅχ μεταβῶ εἰς Παρισίους μετὰ χαρᾶς. Ἐχὼ φίλους νὰ συναντήσω ἐκεῖ... Καὶ θὰ διέλθω λίαν εὐχαρίστως ἡμέρας τινὰς εἰς τοῦ πατρός μου...

— Ὡ! περιττόν, ἀγαπητῇ μου, διότι μόνον εἰκοσιτέσσαρας ὥρας θὰ λείψω.

Ἐν τούτοις, ἔμεινε δεκαπέντε ἡμέρας, καὶ τὴν ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεώς του ἡ κόμησας ἐλάμβανε πέντε ἢ ἐξ ἀνωδύμους ἐπιστολάς, ἀγγελοῦσας αὐτῇ, ὅτι ὁ Μοντβριὰν εἶχε ἐπιβιβασθῇ τοῦ σιδηροδρόμου τῶν Παρισίων ἐν Σιάτρῃ δημοῦ μετὰ τὴν κυρίαν δὲ Σιαντεραῖν. Ἀνέγνω τὰς ἐπιστολάς ταύτας,

διότι ἦτο ζηλότυπος. "Αλλως, αἱ ἀτιμίες αὐταὶ ἦσαν περιτταί. Ἐγίνωσκε τί ὄφειλε νὰ υποθέσῃ.

— Δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἐπὶ μείζονα χρόνον, εἶπε, πρέπει νὰ τεθῇ τέρας εἰς τὴν καταστασιν ταύτην...

Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ, ὅστις ἤρξατο ν' ἀνησυχῇ τοὺς περὶ αὐτὴν. "Ἦ ἔμενε κατακλειστος ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς, ἀρνούμενη νὰ ἐξέλθῃ. μὴ σιργούνα νὰ λαβῇ ἀέριον καὶ τροφήν· ἐξήπλωτο δέ, εἴτε ἐπὶ τῆς μακρῆς ἐδρας, εἴτε ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἐνδεδυμένη, καὶ διήρχετο δολοκλήρον ἡμέραν κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰ προσκεφάλαια, ὁμιλοῦσα καθ' ἑαυτὴν, ὅμως παραφροσύνης, ἐγκαταλειμμένη ὑφ' ὅλου τοῦ θάρρους αὐτῆς. "Ἡ ἐνδιέτριβεν εἰς τὰς συνήθεις ἀσχολίας αὐτῆς, ἀλλ' ἦτο εὐκολον νὰ διακρίνη τις, ὅτι ἡ ψυχὴ της ἦτο ἀπούσα, καὶ ὅτι τὸ σῶμα της μόνον ἦτο παρόν. Συνήντα καποτε τὸν Τουρζῆ, ἐνίστε δὲ καὶ τὸν μπαρμπα Τρέγκ, χωρὶς νὰ τοὺς ἀνγνωρίσῃ, τοὺς παρετῆρει περιεργῶς, ὡς πράττουσι τὰ παῖδια, ἢ οἱ τρελλοί, καὶ ἐλητμόνει νὰ τοῖς ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

— Πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῶμεν ἐπ' αὐτῆς, εἶχεν εἶπει ὁ Τουρζῆς.

— Μάλιστα, φεῦ! διότι εἰς τὴν καταστασιν τοῦ ἐρεθισμοῦ ἐν ᾗ διατελεῖ, τὰ πάντα εἶνε δυνατὰ δι' αὐτήν.

Ὁ Τρέγκ εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς Ἀκρότ - Φεῖλὺ ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἐμπιστευθεὶς τὸ ἐν Παρισίοις κατὰστημά του εἰς τὴν πύρραν τοῦ γηραιοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Φρειδερίκου. Ἡ ἀνήσυχος ἐπαγρύπνησίς του δὲν ἔχανε τὴν Γενεβιέθην ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐν τούτοις, ἀπαξ ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐξηφανίσθη. Τὴν εἶχον ἴδει μεγάλοις βήμασι διευθυνομένην εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Εἶχε τὸ ἦθος λίαν ἀνυπόμονον, τῷ εἶπον οἱ χωρικοί.

Κατάρθωσε νὰ τὴν φθάσῃ. Εἶχε διέλθει τὰ πλησιόχωρα δάση, εἶχε διαβῇ εἰς τὰς γαίαις τοῦ Ροσσεβώ, εἶχε σταματήσῃ κάτωθεν συμπλεγματος δένδρων, καὶ ἐκεῖθεν παρετῆρει, εἰς τὴν πεδιάδα, ὀλίγας ἐκατοντάδας μέτρων μακρὰν αὐτῆς, τὴν οἰκίαν τῆς Ρολάνδης, ἧς τιнос τὴν χάριν εἶχεν ἐλαττώσει ὀλίγον ἢ ἐκ τοῦ χειμῶνος καταστροφή.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, δυστυχῆς μου τέκνον, μὲ αὐτὸ τὸ ψῦχος καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ὑγρὰσιν;

Ἡ Γενεβιέθην ἀνέτριχίασε, παρετῆρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸν πατέρα της, καὶ τίποτε δὲν ἀπήντησε. Τὰ ὄμματά της καὶ τὰ χεῖλη της ἦσαν φλογερὰ, ὁ πυρετὸς τὴν κατέτρωγεν.

— Ἀγῶμεν. ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν οἶκον, τῇ εἶπε· μὴ μένεις ἐδῶ· πρόσ τι;

Ἐκείνη τὸν ὑπήκουσεν εὐπειθῶς. Ἦτο τέσον ἀδύνατος, ὥστε ἐκλονίζετο. Ὁ Τρέγκ τὴν ἔφερε σχεδὸν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, διὰ μέσου γαιῶν καλλιεργημένων καὶ ἀτραπῶν.

Καὶ τῇ ὠμίλει, τῇ ἐδίδε σοφὰς συμβουλὰς, τὴν ἐπέπληττε, φοβούμενος, ἐν τούτοις, μὴ τὴν ἐξαγριώσῃ.

— Διατὶ ἀπεθαρρύνῃς; Διατὶ ἐγκαταλείψεις;

Ἡ πρώτη δυσχέρεια σε καταβάλλει, ἀνευ ἀντιστάσεως!... Σὺ ἐπίστευον ἰσχυροτέραν... Ἐὰν ὑπῆρχες πάντοτε εὐτυχῆς, δὲν θὰ ἐλάμβανες ποτὲ τὴν εὐκαιρίαν νὰ δείξῃς τὴν ψυχικὴν ῥώμην σου... τὴν ἀνδρείαν σου... Σὺ ἀφίσσας εἰς τὴν τύχην, μὲ ἐκπλήττεις, μοὶ προξενεῖς θλίψιν.. Βέβαια, ἐννοῶ τὴν τύχην σου... Ἐπληγώθη ἡ φιλαυτία σου.. Ἀλλὰ πρὸ πάντων, ὁ ἔρωσ σου... Ἀκμῶνεις σκληρὰν πύρρην τοῦ βίου, ἀγαπητῇ μου κόρη... Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσι μόνον ἀναιραὶ ἡμέραι... Ὅχι ἐπικίνδυνος, ἔσο βέβαια, καὶ τὸν φαιδρύνοντα ἥλιον. Σὺ εἶχον εἶπει ἐν καιρῷ: "Ἀφες τὰς θυλάκας νὰ παρέρχωνται. Ἐχε ὑπομονήν. Ἀλλὰ προσυλάξου ἐκ τῶν ρεμβασμῶν!"

Οἱ λόγοι τοῦ πατρὸς ἐφθινον μέχρι τοῦ πνεύματος αὐτῆς, ἀλλ' οὐχὶ κατ' εὐθείαν. Ἦσαν ὡς ἐὰν ἠβλύνοντο ἐκ παχέος τινὸς καλύμματος, τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ διέρχωνται, εἰμὴ ἐν εἰδει κρότου δυσδιακρίτου καὶ συγκεχυμένου.

Καὶ ἐκ τούτων δὲν ἐπαράσσετο ἡ θλίψις αὐτῆς, ἐλκνίζετο μάλλον· δὲν ἐπαυε δὲ νὰ παρακολουθῇ ἡ φαντασία της μακρυνὴν τινα μορφήν, ἥτις τὴν παρερηλούθει καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πυρετοῦ της καὶ κατὰ τὰς ἀγρύπνους νύκτας της. Καὶ ὁ Τρέγκ περιφροντῖς, τῇ ἔλεγεν ἀκόμη:

— Ἄκουσε τὸν γεροπατέρα σου... Τρέχεις πρὸς μεγάλην τινὰ συμφορὰν... Δὲν ἤξεύρω καλὰ τί μὰς ἀπειλεῖ... ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐὰν παραμελήσῃς τὰς συμβουλὰς μου, τὸ γῆρας μου θὰ τελειώσῃ μὲ μεγάλην τινὰ θλίψιν... Καὶ θὰ ἦτο ἄδικον αὐτό... Γενεβιέθην, ἐνόμιζον ὅτι σὲ κατέστησα γυναῖκα θαρραλέαν, σεβερὰν, ὑπερήφανον... Τοῦτο εἶνε δύσκολον ἐν τῇ πράξει, τὸ γνωρίζω... Ἐν τούτοις, ἐὰν τὸ ἤθεις... Αὕτη εἶνε στιγμὴ παραφροσύνης διὰ τὸν ἄνδρα σου... Ἀληθὲς παραφροσύνη· οἱ ἄνδρες παρασύρονται ἐνίοτε ἐκ τῶν κακῶν ἐνστίκτων αὐτῶν· τὸ τοιοῦτο ἐξεγείρεται πρὸς αὐτοῖς, λάμπει, φλογίζει, καίει, σβέννυται καὶ καταρρέει. Πρέπει νὰ κλύωμεν τὴν κεφαλὴν, καθότι, εἶνε ἀδύνατον ν' ἀντιστῶμεν. ἢ ἀντιστασὶς θὰ ἐπέφερε μείζονας καταστροφάς... κῦψον τὸ μέτωπον, σοὶ λέγω...

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΟΤΤΕΝΤΩΤΟΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἀνέκθεον οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς εἶχον τὴν μανίαν διατηρῆσαι συλλογὰς σπανίων ζώων, καὶ μάλιστα ἀγρίων, καὶ φυτῶν παντοίων, ὅχι βαλσαμωμένωι καὶ ἀπεξηραμένωι, ἀλλὰ ζώντων καὶ ἀκμαίων. Συνέτεινον αἱ συλλογαὶ αὗται πάντοτε, ὅχι μόνον πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς περιεργείας καὶ φιλοθεαμασύνης, ἀλλὰ καὶ πρὸς θεραπείαν τῆς ματαιοδοξίας, δεικνύουσαι ἐμπράκτως τὴν ἐφ' ὅλης τῆς φύσεως κυριαρχίαν τῶν ἰσχυρῶν κυρίων των. Μάλιστα δὲ εἶχον τοιαύτας συνηθείας οἱ ἀπολυταρχικοὶ δεσπότες τῆς Ἀσίας, οἱ Πέρσαι, οἱ Ἀσσύριοι καὶ ἄλλοι, ὥστε